45ste jaar. — Nr 156.

Zaterdag 31 December 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *ostrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderags en 's zaterdags.

Alletoezendingen van brieven, geld of aankosigingen moeten *franc* gedaan worden aan de uitgever, **Groote Markt, n' 3-39**, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

Zalig Nieuwjaar.

De personen die den *Postrijder* niet regelmatig zouden ontvangen, worden verzocht er ons onmiddellijk kennis van te geven.

TONGREN, DEN 31 DECEMBER 1898.

Van alles wat.

« Zoo als men gezien heeft bij de interpellatie in den Senaat door M. Bara, zijn de doctrinairen zeer ongeduldig om te weten of het gouvernement er aan denkt eene kieshervorming voor te stellen, en welke de grondslagen zouden zijn van deze hervorming.

Dit bewijst dat zij hoegenaamd niet beslot zijn, alhoewel zij er mee dreigen, zich te verbinden door eene formeele overeenkomst met de radicalen en met de socialisten.

Die laatste hebben, door als voorwaarde te stellen het « algemeen stemrecht puur en simpel » den koop onaanneembaar gemaakt voor de doctrinairen.

Het is inderdaad duidelijk, dat de doctrinairen, met het eenvoudig algemeen stemrecht de laatste posities zouden verliezen, die hun nog overblijven en namelijk het hoogeschat voordeel van verscheidene groote steden te beheeren.

Zij zijn niet altijd achteruitgegaan voor de over— getuige M. Buls, die er zich op beroemt voor de socialisten gestemd te hebben — maar nu vraagt men hun eenvoudig zich zelfmoorden.

Waarlijk, de aarzeling is zeer begrijpelijk.

* *

Een priester van het bisdom Luik, heeft in de archieven zijner kerk een boek ontdekt, 3 eeuwen oud, gemaakt door Ruggieri an Florence, die in 1615 overleed.

Verscheidene voorzeggingen, die daarin vermeld staan, zijn alreeds verwezenlijkt, zooals de nederlaag der Spanjaards, de ontwerp van ontwapening van den tzaar van Rusland.

In dezen boek staan de volgende voorzeggingen voor het aanstaande jaar 1899 :

Januari zal pijnlijk zijn voor een der vorsten van Europa.

Februari zal slechte gevolgen hebben voor de Chineezen.

Maart zal eene verschrikkelijke schipbreuk zien.

Mei, zal het Oosten het tooneel zijn van oorlogen en gevechten.

Juni, zal er te Parijs een aardig tooneel plaats grijpen.

Juli, zal er een koning der Noordsche landen sterven.

Een beruchte proces zal zich nog in dit jaar voortzetten. (Dreyfus).

In den loop van 1899 of in 't begin van 1900, zal den opvolger van Leo XIII (Ignis ardens) gekroond worden.

Verschillige andere voorzeggingen voorspellen eenen schrikkelijken brand, die bijna gansch Parijs zal vernielen.

* *

De pijpen van den orgel verschillen veel van elkander ; de eene zijn dun, de andere zijn grof ; de eene zijn lang, de andere zijn kort ; en uit deze mengeling van pijpen van verschillige grootte, ontstaat eene betooverende harmonie, als de wind geweel het stelsel doet leven.

De orgel is het beeld der wereld, waar ieder mensch zijnen eigen toon speelt.

De wereld bestaat uit lage en hooge staten ; De eene moet laag zijn en de andere hoog verheven. Iedereen moet God dienen in den staat die God hem gegeven heeft ; hij moet daar zijnen toon geven die aan God aangenaam is.

De hoogste pijpen geven den aangenaamsten toon niet.

Uit deze verscheidenheid ontstaat de harmonie der wereld.

* *

Aalmoezen geven, verarmt niet, zegt het spreekwoord. Het bekomt 's Heeren zegen, en verheft en veredelt den gever bij God en de menschen. Hoe meer water er uit eene bron geschept wordt, zegt de H. Ambrosius, hoe reiner en gezonder het blijft ; als het langen tijd gerust staat bederft het. Zoo gaat het ook met de schatten van den rijke, die aan de armen niet mededeelt. Milddadigheid is eene voordeelige koopwaar, zegt de H. Augustinus ; men verkoopt blik en men bekomt goud in vergelding.

Vorstin Eugenie van Zweden, over eenige jaren gestorven, bouwde met haar geld een gesticht voor arme zieken. Daar de onkosten hooger beliepen dan het bestek, verkocht zij hare schoonste diamanten. Toen de eerste zieken opgenomen waren, kwam de stichteres ze bezoeken. Door eene der zalen gaande, vielen hare oogen op eenen armen man, die zoo ontroerd was van dankbaarheid bij het zien zijner weldoenster, dat hij luidop begon te weenen. Toen de vorstin die tranen zag, zegde zij diep bewogen : « Ik zie mijne diamanten weder ! »

Landbouw.

OVER ROGGETEELT IN LICHTE GROND.

De rogge is van alle onze graangewassen het best geschikt voor lichte gronden ; zij is bestand tegen alle weer en kan zich desnoods tevreden stellen met weinig vruchtbaren grond, in een woord, zij is het graangewas der arme gronden. Indien de rogge, in onze lichte gronden, gewoonlijk eene opbrengst van 1400 kg graan en 4000 kg stroo, per hectare, niet te boven gaat, is dit te wijten aan den misbruik die men van hare hardheid maakt, met de voornaamste voorwaarden harer teelt te verwaarloozen.

Om de vruchtbaarheid der rogge te vermeerderen en groote opbrengsten te bekomen, moet men de voorwaarden in het oog houden, waarvan wij hierna de voornaamste opsommen :

A) Men moet den grond goed opwerken en hem gedurende 2 à 3 weken minstens laten rusten, alvorens hem te bezaaien, want de rogge eischt goed opgewerkten doch belegen grond.

B) De rogge moet gezaaid worden bij droog weer en vroeg genoeg, opdat zij den tijd hebbe, voor den winter krachtige wortelscheuten te maken.

C) Het uitspruiten der rogge voor den winter is van het grootste belang, daar de overvloed van oogst er bijzonder van afhangt. Zelfs in geval van vroege zaaiing, geschiedt dit uitspruiten niet zooals het behoort, dan indien de grond onder opslorpbaren vorm en in voldoende hoeveelheid, al de noodige minerale voedingsbestanddeelen bevat : *stikstof, phosphoorzuur, potasch en kalk.*

De zandgronden, echter, zijn van natuur arm aan phosphoorzuur, potasch en kalk, en daarenboven bewaren zij slecht de stikstof. Ingeval men den grond met stalmest bemest, zal deze meststof hem van deze voedende bestanddeelen voorzien, maar in het algemeen in onvoldoende en altijd in slecht gevenredigde hoeveelheden ; want, indien de stalmest betrekkelijk rijk is aan stikstof, potasch en kalk, is hij daarentegen, te arm in phosphoorzuur.

Dit laatste vruchtbaarmakend bestanddeel ontbreekt dus altijd. Alzoo is het ook in het algemeen voor de stikstof, de potasch en de kalk, aangezien de bemestingen met stalmest gering zijn in zandgronden. Indien men dus een rijken oogst wil bekomen, moet men zijnen toevlucht nemen tot de minerale mesten. In alle geval, is het gebruik van phosphaatmest onontbeerlijk, hetzij men met stalmest bemest of niet. Het phosphoorzuur zal het voordeeligst aangewend worden onder vorm van metaalslakken, gemiddeld 400 kg per hectare. De metaalslakken verrijken gelijktijdig den grond in twee voedende bestanddeelen, onder opslorpbaren vorm, hetzij het phosphoorzuur en de kalk, welke eveneens in zandgronden ontbreken. Dit meststof zal regelmatig uitgestrooid worden voor de laatste beploeging. Zoo de grond geen stalmest ontvangt, is het ook noodig, voor de laatste beploeging, gemiddeld, 500 kg kainiet of 600 kg karnalliet, per hectare, te gebruiken. Eindelijk, de stikstof zal bij voorkeur aan den grond toegediend worden onder vorm van soda-nitraat : 100 à 200 kg per hectare naarmate de grond min of meer arm is aan opslorpbare stikstof en de meer of min sterke ontwikkeling des oogsts op het einde van den winter. De soda-nitraat zal toegepast worden, als dekmest, en per helft in Februari-Maart en per helft weinige dagen voor de aarvorming.

D) Eindelijk, de rogge bestemd tot zaadgoed zal op voet volkomen rijp geworden zijn. Het zaadgoed zal ook niet verjaard zijn noch gedorschen geweest zijn dan na gezweet te hebben, om vervolgens bewaard te worden in eene droogen en luchtige plaats, in dunne laag, welke van tijd tot tijd zal omgezet worden. Kort voor de zaaiing, zal men de rogge goed schiften, bij middel van eene sorteermachine om alzoo zaadgoed te bekomen welke gansch zuiver is en slechts bestaat uit de dikste en zwaarste korrels. In het algemeen, zal men, per hectare, de 140 kg zaadgoed niet overtreffen, bij handzaaiing, en de 120 kg als de zaaiing geschiedt, bij middel van een zaaituig, in lijnen afstandig van 0m15. Er dient opgemerkt te worden dat die laatste wijze van zaaiing wijd boven de eerste aan te bevelen is.

L. VANDEN BERCK,
Landbouw-Ingenieur.

M. Desmaisières,

de achtbare volksvertegenwoordiger van Tongeren, zal op **donderdag 12 Januari**, dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Onze veemarkten

zijn sedert vijf maanden gesloten. Het zou dus onnoodig zijn met het einde van het jaar 1898, onze gewoonlijke statistiek te maken van het te koop gestelde vee op de markten van Tongeren.

Maar wij bestatigen met voldoening dat onze fooren of paardenmarkten hunnen ouden bloei behouden hebben, zoo als de volgende cijfers het bewijzen.

Op de twaalf paardenmarkten van het jaar 1898 werden te koop gesteld :

Donderdag	13	Januari	479	paarden
»	10	Februari	433	»
»	24	Maart	449	»
»	14	April	274	»
»	5	Mei	143	»
Woensdag	8	Juni	357	»
Zaterdag	23	Juli	513	»
Donderdag	11	Augustus	381	»
»	15	September	428	»
»	20	October	351	»
»	17	November	420	»
»	15	December	444	»
		Totaal	4696	

Gedurende het jaar 1899 zullen de paardenmarkten vallen op de volgende dagen :

12 Januari, 9 Februari, 16 Maart, 13 April, 4 Mei, 8 Juni, 22 Juli, 10 Augustus, 14 September, 19 October, 16 November, 21 December.

De kindermoorden in China.

De November-aflevering van de « Missiën in China en in Congo » bevat een hoogst belangwekkenden brief van den Z. E. H. Bermyn, missionaris, over het werk der H. Kindschheid en het afkoopen van nieuwbekeerde jonge dochters, aan heidenen verloofd, waarop wij volgaarne de aandacht inroepen van al degene, die belang stellen in het werk onzer moedige missionarissen in China.

De brief is te groot om in ons blad opgenomen te worden, enkel deelen wij het volgende uittreksel mee, geschreven door een heidenschen Chinees, hetwelk nogmaals de echtheid bewijst van de talrijke kindermoorden, die in China geschieden, alhoewel dit dikwijls gelogenstraft werd door personen, die ofwel nooit China hebben bezocht, ofwel alleen hier of daar in eene haven aan land stapten en snel de streken doorreisden.

Ziehier het extract uit de « Pao ing'hwi, » maatschappij tot bescherming der kinderen te Woe si hiin.

« Er is niets barbaarscher dan een levend wezen te dooden. Wat zal dan de moord van een menschelijk wezen zijn ? En nochtans is de gewoonte van de kleine meisjes te verdrinken, gemeen geworden tot in de dorpen toe. Nauwelijks zijn zij geboren, of men gaat ze in de rivier werpen. Welke afschuwelijke wreedheid ! Er bestaan, wel is waar, weeshuizen, door het bestier opgericht ten voordeele dier arme schepseltjes ; maar de bestierders dier huizen hebben het vermogen niet de ouders te dwingen hun de kinderen aan te brengen, waar zij zich van willen ontmaken. Het is daarom dat wij, getroffen door de jammerklachten van millioenen kinderen die niets beters verlangen dan te mogen leven, deze regels van de « Pao ing hwi » opgesteld hebben.

« In onze stad Woe-si-hiin, hebben wij het geluk een gesticht voor verlatene kinderen te bezitten ; maar hoevele dorpen zijn er niet, die geene gemeenschap met de stad kunnen hebben ? De bewoners dier plaatsen zijn door de kosten eener lange reis naar de stad afgeschrikt, of willen zich de moeite niet geven om een kind zoo verre te dragen : zij verdrinken liever hunne kleine meisjes. En dat schromelijk schelmstuk, algemeen geworden bij de armen, heeft men zelfs met verbloemde uitdrukkingen zoeken te benamen : dat heet men de meisjes huwen aan den geest der rivier, of hare ziel helpen overgaan naar het lichaam van eenen jongen ! Dit misbruik is zoo ingeworteld geworden en zoodanig aangenomen, dat niemand er zich meer over verwondert noch tracht het te beletten.

« Het gaat thans zoover, dat men zelfs de kleine jongskens ter dood brengt ; en het zijn niet alleen de armen die zoo handelen, maar zelfs de rijken ontmaken er zich van. Van dag tot dag neemt de onmenschelijke wreedheid toe. Zoo zouden wij eene familie kunnen noemen, die achtervolgens meer dan tien meisjes van kant gemaakt heeft. In zulk dorp heeft men, op een enkel jaar, verscheidene tientallen van jonge dochterkens verdronken, wier lijken, op het water drijvend, de lucht verpestten en het hart deden walgen.

« En wat doen de geletterden van deze streken ? Zij zien die gruwelen met een onverschillig oog aan, en weinig scheelt het of zij houden ze voor gansch onschuldig. Er blijft ons dan geen ander middel meer over, dan nog een laatsten, wanhopigen oproep te doen op u, goede menschen van den buiten. Bij de ouden is het een spreekwoord geworden, dat een aandoenlijk woord het hart roert van de goeden die het hooren. Hoe zijt gij dan niet getroffen door het geschrei van zoovele millioenen wichtjes ? Gij alleen kunt hun te hulp komen ! Gij moet hen dus helpen, en gij zult het doen ! Vermaant, kijft, moedigt aan, berispt, en allengs zult gij dat ijselijk gebruik uitroeien. Wij herhalen het nogmaals : niets is zoo kostelijk als het leven van den mensch, omdat het van den Hemel komt ; derhalve bestaat er geen verdienstelijker werk dan het leven van iemand te bewaren. Wij hopen dus dat de goede menschen, door onzen oproep getroffen, zich voortaan zullen beieveren, de eenen om de verlatene kinderen op te zoeken, de anderen om nieuwe gestichten op te richten. Maar iedereen moet medehelpen, men mag zich niet op zijnen gebuur verlaten, ieder moet zelf werken.

« Wij vroegen eens aan een onzer vrienden of men in zijne gebuurte de kleine meisjes ook verdronk. Hij antwoordde dat hij er geene zekerheid van had. Maar eenigen tijd later, zagen wij hem weer, en zijn eerste woord was : men verdrinkt ze ! De man, door onze vraag achterdochtig geworden, had eenige vroedvrouwen uitgehoord, die hem bekend hadden dat het de gewoonte was.

« O ! de geletterden, die achter hunne goed gesloten deuren altijd in hunne boeken zitten, en niet weten dat iederen dag, op eenige stappen van hun huis, ontelbare kinderen tevergeefs weenen opdat men hun het leven late ! Men moet dus zoeken en inlichtingen inwinnen. Maar, zal men zeggen, het is door onze wijze wetten aan de mannen verboden in de vrouwentimmers binnen te gaan ! Goed, maar door de vroedvrouwen kunt gij gemakkelijk te weten komen wat er daar omgaat ; geef haar vijfhonderd muntstukken (2 fr. 50), opdat zij een kind, door zijne ouders ter dood veroordeeld, afkoopen en het u aanbrengen.

« Er is nog meer te doen. Menigvuldige geschriften zijn er uitgegeven, om het volk van die schrikkelijke misdaad af te trekken ; maar de onwetende menschen verstaan niets van den hoogdravenden stijl dier geleerde verhandelingen. Beieveren wij ons dus om aangaande hetzelfde onderwerp verschillende plakbrieven in gewonen schrijftrant op te stellen en liedjes te maken, om die op de markten te doen uitdeelen en in de dorpen te laten ronddragen. Zoo zullen wij allen gezamenlijk werken om het goed te doen en het kwaad uit te roeien. »

Verder deelt de missionaris zijne eigene bevindingen mee, welke een droevig licht werpen op de toestanden in China en van aard zijn velen aan te zetten om de missionnarissen in hun schoon werk ter hulp te komen. Want met een weinig geld, is er daar toch zooveel goed te verrichten.

Men leze dus den brief in zijn geheel in de « Missiën van China en Congo. »

SCHERPE AARDIGHEDEN.

Keizer Paul I van Rusland, hoe ernstig en streng ook als alleenheerscher over alle Russen, hield heel veel van een aangenaam en vroolijk gezelschap.

Dikwijls waren kunstenaars zijne gasten, en onder deze nam de Parijzer komiek Fragère eene voorname plaats in. Spoedig had deze in hooge mate de gunst des keizers weten te erlangen, en hij mocht zich heel wat veroorloven, wat andere zeer slecht zou bekomen zijn en dit maakte hem overmoedig.

Op zekeren dag, maakte een der gasten aan de tafel des keizers van de gelegenheid gebruik om ten koste van Peter den Groote op den keizerlijken gastheer te roemen. Czaar hoorde dit zeer gaarne en wendde zich tot Fragère met de woorden :

— Niet waar, beste vriend, dat is Peter bestolen om Paul te betalen !

— Juist, Sire, antwoordde de tooneelspeler, doch Uwe Majesteit mag dat gerust aannemen, want niemand zal er aan denken Paul te bestelen om Peter te betalen.

Dat was al te scherp, doch de keizer had reeds zoo vaak bijtende aardigheden met een lachje aanvaard, dat men thans ook niets anders verwachtte.

En toch zijn gelaat versomberde. Hij stond op en men nam afscheid in zeer onaangename stemming.

't Was in 't midden van den winter, en nog nacht, toen er heftig aan Fragère's deur geklopt werd.

Hij stond op en opende ; doch wie schrijft hier zijne verbazing, zijne ontsteltenis, toen een officier met vijf lijfgarden in volle wapenrusting binnen trad, en hem een door den keizer geteekend bevel overhandigde, waarbij hij onmiddellijk naar Siberie werd verbannen.

Vol wanhoop wreef Fragère de handen.

— Maar welke misdaad heb ik dan toch begaan, kreet hij, om zulke gruwzame straf te verdienen ? Mag ik den keizer niet zien, hem te voet vallen, om vergiffenis smeeken.

Vergeefsche bede !

Het bevel was kort en streng, en keizer Paul duldde niet dat met zijne bevelen den spot gedreven werd. Alles wat Fragère van den officier, die tot zijne vrienden behoorde, verkrijgen kon, was een uitstel van een half uurtje, om wat kleeren en waschgoed in te pakken. Dan moest hij den gevangenwagen bestijgen, die geheel afgesloten en van geen enkel vensterije voorzien was. Een sterke ruiterij-escorte volgde.

Twee soldaten namen aan zijne zijde plaats, met den blooten sabel in de hand en hunne pistolen in den gordel. En vooruit ging het nu, met gesloten deuren, in vollen galop. Eene diepe duisternis omringde den armen Fragère, en zijne begeleiders bleven doof op al de vragen, welke hij stelde.

Zoo ging het verder, steeds verder en verder, totdat eindelijk na lange uren de wagen geopend werd.

't Was helderlichte dag, doch niet lang, zou de tooneelspeler zich in het licht des dags mogen verheugen.

Met geblinddoekte oogen, werd hij eene ellendige hut binnengeleid. Daar echter viel de blinddoek eensklaps van zijne oogen, doch thans stond hij in een donker vertrek, dat slechts zeer spaarzaam met eene en ele bougie verlicht was.

Hier werden hem in eenen houten schotel ruwe en slechte spijzen voorgezet, hem, die gisteren nog in allerlei overvloed baadde en met de gunst van den machtigen keizer overladen werd.

Thans echter was hij in ongenade gevallen, verbannen, en in eene ellendige hut werd hem nu een maal voorgezet, waarvoor gisteren nog zijn bediende den neus zou hebben opgehaald.

Om zich heen ontwaarde hij slechts dreigende gezichten. Wat zou er nog gebeuren ? De ongelukkige verviel in de diepste vertwijfeling.

— Fragère, wij moeten scheiden, zegde de bevriende officier, die tot hiertoe was megereden. Wat kan ik nog voor u doen ?

— Spreek met den keizer, stotterde de banneling.

— Onmogelijk ! Eischt wat gij wilt, doch dat niet ! Kan ik misschien uwe kostbaarheden in bewaarnis nemen tot ge wederkeert ?

— Ben ik dan niet voor immer verbannen ?

— Neen, slechts voor zes jaren.

— Zes jaren ! zuchte de ongelukkige tooneelspeler. Zes jaren in Siberië !

De nieuwe escorte, die thans binnen trad, onderbrak zijn weeklagen. Met geblinddoekte oogen moest hij weder bij de hevige koude den somberen wagen binnen gaan.

Eindelijk werd opnieuw halt gehouden en ook thans weer hadden dezelfde formaliteiten plaats, welke hij reeds eenmaal beleefd had. Eene ermzalige hut, slecht eten, terwijl alles weer even somber en duister was.

Zoo ging het drie dagen en drie nachten onafgebroken voort. Dan stond weer eensklaps het voertuig stil. Met geblinddoekte oogen werd hij uit den wagen gelicht en op eene bank neergezet.

Hij hoort voetstappen in de nabijheid..... Er wordt gefluisterd..... Het gevaar schijnt nog grooter te worden..... Maar wat is dat nu ? Er worden geweren geladen ! Men trekt hem zijn rok uit, zijne handen worden gebonden.....

— Vuur.... klinkt het plotseling.

Geweerschoten knallen en Fragère valt van bangen angst ten gronde.

De ongelukkige heeft alle bezinning verloren. Eindelijk komt hij weer tot bewustzijn. Het beklagenswaardig slachtoffer wordt opgeheven en op eenen stoel gezet.

Men bevrijdt zijne handen en neemt hem den blinddoek van de oogen.

Groote Hemel ! Hoe is dat mogelijk ?

De tooneelspeler zit in hetzelfde vertrek, aan dezelfde tafel, op dezelfde plaats, waar hij zijne bitse aardigheid tegenover den keizer had ten beste gegeven, door dezelfde gasten omringd, met den keizer in hun midden. Een lustig gelach begroette hem.

Ware de bliksem voor zijne voeten neergevallen, de man zou niet zoo ontsteld geweest zijn als hij zich thans gevoelde.

— Ziet gij, mijn vriend, zegde de Czaar, ik waag mij ook wel eens aan eene scherpe aardigheid !

Fragère was in 't vervolg op zijne hoede.

NIEUWS
uit de stad en de omstreken

Een talrijk publiek vervulde maandag de groote zaal der **Concordia**, ter gelegenheid der vertooning, gegeven door de meesters van het **Sint-Jozefspatronaat**, ten voordeele van dit werk.

Het programma, zeer wel samengesteld, werd in volmaakth id weergegeven.

Les deux Timides, La Grammaire en *De Statue van Leuppelmans*, werden op meesterlijke wijze vertolkt.

Onder de tusschenpoozen, speelde de symphonie der Concordia, onder de behendige leiding van M. Ruyters, verscheidene der schoonste stukken uit haar rijk repertorium.

De meesters van het SINT-JOZEFS PATRONAAT, hebben nieuwe lauweren ingeoogst. Ook werden zij door het publiek op daverend handgeklap onthaald.

Wij sturen onze beste gelukwenschen tot onze verkochte tooneelspelers, die een dubbel doel hebben weten te bereiken : eenen aangenamen avond aan onze medeburgers doen doorbrengen en tenzelfden tijd medewerken aan den vooruitgang van het Patronaat, een der verdienstelijkste onzer maatschappelijke werken.

BERICHT.

Ten einde het werk der postbureelen te vergemakkelijken, ter gelegenheid van NIEUWJAAR,

---

DE HUT
VAN
ONKEL TOM

38ste VERVOLG.

— Miss Phelia, zegde hij, Mijnheer St-Clare had mij mijne vrijheid beloofd. Hij zegde mij dat hij begonnen was met de papieren gereed te maken; en als nu Miss Phelia zoo goed wilde zijn om er met mevrouw over te spreken, zou zij er misschien wel mede willen laten voortgaan, daar het toch Mijnheer St-Clare's verlangen was.

— Ik zal voor u spreken, Tom, en mijn best doen, zegde Ophelia, maar als het van Mevrouw St-Clare afhangt, kan ik niet veel voor u hopen. Evenwel ik zal het beproeven.

Dit gebeurde eenige dagen na het voorgevallene met Ros, terwijl Miss Ophelia reeds bezig was met toebereidselen, om naar het Noorden terug te keeren.

Ernstig bij zich zelve nadenkende, begreep zij dat zij misschien bij haar vorig gesprek met Marie te bastig was geweest en met te veel warmte gesproken had, en besloot zij thans haar ijver te matigen en zoo geduldig te zijn als haar maar mogelijk was. Zoo nam dus de goede ziel haar breiwerk mede en ging naar de kamer van Marie, met het voornemen om zich zoo aangenaam te maken als zij maar kon, en tevens over de zaak van Tom te onderhandelen met al de diplomatische behendigheid, die haar ten dienste stond.

Zij vond Marie zoo lang als zij was op eene sofa liggen, met eenen elleboog op de kussens leunende, terwijl Jane, die voor haar naar eenige winkels was geweest, haar stalen van dunne zwarte stoffen vertoonde.

— Dat zou goed zijn, zegde Marie, er een uitkiezende, maar ik weet niet zeker of het wel eigentlijk voor rouw kan dienen.

— O ja, mevrouw, zegde Jane. Mevrouw Derbennon heeft hetzelfde gedragen, toen de generaal verleden zomer gestorven was, en het kleedt overheerlijk.

— Wat denkt gij er van ? zegde Marie tot Ophelia.

— Dat zal van het gebruik afhangen, denk ik, antwoordde Ophelia, en daarover kunt gij zeker beter oordeelen dan ik.

— De zaak is, zegde Marie, dat ik geen enkel kleed in de wereld heb die ik dragen kan ; en daar ik aanstaande week het huishouden opbreek en vertrek, moet ik tot het een of ander besluiten.

— Gaat gij zoo spoedig ?

— Ja, St-Clare's broeder heeft geschreven, en hij en de procureur denken dat het best zal zijn, de bedienden en de meubelen openbaar te laten verkoopen, en het huis en het landgoed in handen van onzen procureur te laten.

— Dan is er nog iets, waarover ik u spreken wilde, zegde Ophelia. St-Clare had Tom zijne vrijheid beloofd, en was begonnen met de vereischte wettige formaliteiten. Ik hoop dat gij uwen invloed zult aanwenden, om die zaak te doen in orde brengen.

— Dat ben ik volstrekt niet voornemens, antwoordde Marie scherp. Tom is een van de kostbaarste bedienden, en dat zou dus eene aanmerkelijke schade voor de nalatenschap zijn. Bovendien, wat heeft hij met vrijheid noodig ? Hij heeft het veel beter zooals hij nu is.

— Maar hij verlangt er zeer naar, en zijn meester had ze hem beloofd, zegde Ophelia.

— Ik wil wel gelooven dat hij ze verlangt, zegde Marie. Dat doen ze allen, alleen omdat zij altijd onvergenoegd zijn en alles verlangen wat zij niet hebben. Ik ben uit beginsel altijd tegen het vrijmaken. Houd een neger onder het opzicht van eenen meester en hij maakt het wel genoeg en gedraagt zich ordelijk ; maar laat hen vrij, en zij worden lui en willen niet werken, raken aan den drank, en worden alle gemeene deugnieten. Ik heb dat honderde malen gezien. Het is niet eens eene gunst voor hen, hen vrij te laten.

— Tom is zoo bedaard, vlijtig en godsdienstig.

— O, daar behoeft gij mij niet van te spreken. Ik heb er honderden gezien, evenals hij. Hij zal zich heel wel gedragen zooals hij onder opzicht is, dat is alles.

— Maar bedenk dan ook, zegde Ophelia, als gij hem te koop laat zetten is er kans dat hij een slecht meester krijgt.

— O, dat is alles maar gekheid ! zegde Marie. Het gebeurt niet eens in de honderd maal dat een goed kerel een slecht meester krijgt. De meeste meesters zijn goed, hoeveel er ook mag gepraat worden. Ik ben hier in het Zuiden groot geworden, en heb nog nooit een meester gekend, die zijne bedienden niet goed behandelde, zoo goed als het maar behoeft. In dat opzicht ben ik volstrekt niet bang.

— Welnu, zegde Ophelia met nadruk, ik weet dat het een der laatste wenschen van uwen man was, dat Tom zijne vrijheid zou hebben ; het was eene van de beloften, die hij de kleine Eva op haar sterfbed gaf, en ik zou niet denken dat gij over zoo iets zoudt willen heenstappen.

Onder deze toespraak bedekte Marie haar gezicht met haren zakdoek en begon zij met heftigheid te snikken en haren flacon te gebruiken.

— Iedereen maakt het mij moeielijk, zegde zij nu. Iedereen is even ongevoelig ! Ik zou niet verwacht hebben, dat gij mij mijne rampen weder in het geheugen zoudt brengen. Maar niemand denkt ooit om mijn gevoel, en dat bij mijne buitengemeene beproevingen ! Het valt mij zoo hard, nu ik maar eene eenige dochter had, dat zij mij moest ontnomen worden, en daar ik eer man had die mij juist beviel, en het is zoo zelden dat mij iets bevalt, dat hij mij ook moest ontnomen worden ! Gij schijnt zoo weinig gevoel voor mij te hebben, en brengt het mij zoo onbedacht voor den geest, terwijl gij weet hoe het mij overstelpt. Ik wil gelooven dat gij het wel meent ; maar het is zoo onbedacht !

En Marie snikte en hijgde naar adem, en riep Mammy, om het venster open te zetten en haar het kamferfleschje te geven, om haar hoofd daarmede te bevochtigen, en haar kleed los te maken, en in de algemeene opschudding, die daarop volgde, nam Ophelia de wijk naar hare kamer.

Zij begreep terstond dat het niet baten kon iets meer te zeggen, want Marie had altijd zenuwtoevallen bij de hand ; en wanneer vervolgens iemand een woord over de laatste wenschen van haren echtgenoot of van Eva ten opzichte der bedienden begon te spreken, achtte zij het best er terstond een te laten aanrukken. Ophelia deed derhalve het beste, dat zij in deze omstandigheden voor Tom doen kon ; zij schreef voor hem eenen brief aan mevrouw Shelby, waarin zij zijn ongeval vermeldde en aandrong om hem te hulp te komen.

Den volgenden dag werden Tom en Adolf, met nog een half dozijn anderen, naar het slavenmagazijn gebracht, om daar te wachten tot de handelaar, die eene openbare verkooping zoude houden, een troep bijeen had.

DERTIGSTE HOOFDSTUK.

HET SLAVENMAGAZIJN.

Een slavenmagazijn ! Misschien maken sommige mijner lezers zich eene allerakeligste voorstelling van zulk eene plaats. Zij verbeelden zich een vuil donker hol, een schrikkelijken Tartarus. Maar neen, onnoozele vriend, in deze dagen heeft men de kunst geleerd om met overleg en fatsoen te zondigen, zoodat men de oogen en het gevoel eener beschaafde maatschappij niet beleedigt. De menschelijke koopwaar is hoog in prijs aan de markt, en wordt daarom wel gevoed en wel schoon gehouden, opgepast en verzorgd, opdat zij vet, krachtig en in goeden staat ten verkoop kome. Een slavenmagazijn te Nieuw-Orleans is een huis, voor het uiterlijke niet veel verschillende van andere huizen, dat net onderhouden wordt, en waar gij dagelijks buiten de deur onder een soort van afdak, eene rij mannen en vrouwen kunt zien staan, als stalen van de waar die binnen te koop is.

Dan zult gij beleefd verzocht worden, om binnen te komen en te onderzoeken, en dit doende zult gij een overvloed vinden van echtgenooten en vrouwen, broeders en zusters, vaders, moeders en kleine kinderen te koop afzonderlijk of bij partijen, gelijk de liefhebbers het zullen verlangen.

Het was een paar dagen na het gesprek tusschen Marie en Ophelia, dat Tom, Adolf en nog een half dozijn anderen uit de nalatenschap van St-Clare aan de zorgen van M. Skeggs, houder van het depôt in de straat, werden overgegeven, om de verkooping van den volgenden dag daar af te wachten.

Tom had een vrij grooten koffer vol kleeren bij zich, gelijk de meeste anderen insgelijks hadden. Zij werden voor den nacht in een lang vertrek gebracht, waar nog vele andere mannen van allerlei ouderdom, grootte en tinten van kleur verzameld waren, en waar men het schaterende gelach eener gedachtelooze vroolijkheid hoorde.

— Ha, ha, ha, dat is goed ! Toe maar, jongens, toe maar, zegde M. Skeggs, de magazijnhouder. Mijn volk is altijd zoo vroolijk ! Sambo is aan den gang, zie ik, voegde hij er bij, goedkeurend het woord richtende tot een zwaarlijvigen neger, die de ruwe poetsen maakte, welke het gelach veroorzaakten dat Tom gehoord had.

Tom was, gelijk men wel denken kan, niet gestemd om in het vermaak te deelen. Hij zette dus zijnen koffer zoover mogelijk van de luidruchtige groep, ging er op zitten en liet zijn hoofd tegen den muur leunen. De handelaren in menschelijke koopwaar maken er opzettelijk hun werk van om eene luidruchtige vroolijkheid onder hunne negers te bevorderen, als een middel om het nadenken te smoren en hen voor hunnen toestand ongevoelig te maken. De geheele behandeling welke den neger ten deel valt, van dat hij op de markt in het Noorden wordt verkocht totdat hij in het Zuiden komt, wordt er stelselmatig op aangelegd om hem te verharden, gedachteloos te doen worden en te verdierlijken. De slavenhandelaar verzamelt zijn troep in Virginia of Kentucky, en brengt dien dan naar eene geschikte, gezonde plaats, om de negers te mesten. Hier worden zij dagelijks volop gevoed ; en daar sommigen wel tot kniezen geneigd zijn, wordt er gewoonlijk eene viool op na gehouden, en laat men hen alle dagen dansen ; en hij die niet vroolijk wil zijn, in wiens ziel de gedachten aan vrouw of kinderen te sterk zijn om hem te doen lachen en springen, wordt voor eenen kwaadaardigen en gevaarlijken kerel gehouden, en is blootgesteld aan al het kwaad, dat het ongenoegen van een gevoelloos mensch, die aan niemand verantwoordelijk is, hem kan aandoen. Levendigheid, vlugheid en vroolijkheid van uitzicht, vooral in het bijzijn van toeschouwers, worden hun gedurig opgedrongen, zoowel door de hoop om daardoor een goed meester te krijgen, als door de vrees voor alles wat de handelaar hun kan aandoen, wanneer zij onverkoopbaar blijken te zijn.

— Wat voert die neger daar uit ? zegde Sambo, naar Tom toekomende, nadat M. Skeggs was heengegaan. Sambo was een echte zwarte van reusachtige grootte, zeer levendig en vlug van tong, en vol streken en kuren.

— Wat doet gij daar ? zegde Sambo, Tom schertsend eenen stoot in de zijde gevende. Aan het mediteeren, he ?

— Ik moet morgen op de verkooping verkocht worden, gaf Tom zeer bedaard ten antwoord.

— Op de verkooping verkocht ? Ha, ha ! Jongens, is dat wel waar ? Ik wilde dat ik ook dien weg op moest ! Zegt, zou ik ze niet laten lachen ? Maar hoe is dat ? Moet die heele troep morgen gaan ? zegde Sambo, en legde zijne hand vrijpostig op Adolf's schouder.

— Wees zoo goed om van mij af te blijven, zegde Adolf barsch en richtte zich met groote minachting rechtop.

— Kijkt, jongens, dat is een van die blanke negers, eene soort van roomkleurtje, en geparfumeerd ! zegde Sambo, nog dichter bij Adolf komende en zijnen neus ophalende. Hij zou goed voor eenen tabakswinkel zijn. Men kon hem gebruiken om den snuif te parfumeeren. Hij zou den winkel aan eene goede klandizie helpen, zou hij niet ?

— Blijf van mij af, zeg ik ! riep Adolf woedend uit.

— Och, wat zijn wij kleinzeerig, wij blanke negers ! Kijkt ons nu eens aan. En hij bootste op eene koddige manier Adolf's houding en manieren na. Wat een air en gratie ! Wij zijn in goede familie geweest, zou ik denken.

— Ik behoorde aan de familie St-Clare, zegde Adolf trotsch.

— Wel, wel, deedt gij dat ? Ik laat mij hangen, als zij niet gelukkig zijn dat zij u eens te zien krijgen. Ik denk dat zij u met een partijtje geborsten theepotten en zulke dingen zullen verkoopen, zegde Sambo, met een tergenden grijns.

Adolf, woedend over dien schimp, vloog als razend op zijnen vijand aan, en sloeg vloekende naar alle kanten om zich heen, terwijl de anderen lachten en joelden, en het rumoer deed daardoor den oppasser binnenkomen.

— Wat nu, jongens ! Orde, orde ! riep hij en zwaaide met eene lange zweep.

(Wordt voortgezet.)